

Het zijn drukke tijden voor Sandrine Van Handenhoven. Elk gehucht heeft zowat zijn eigen festival en overall is deze rijzende ster aan het pop- en soulfirment een gewilde gast. Tussen de optredens door ontfutselen we Sandrine een halfuurtje tijd. We willen weten wat deze jongedame drijft en hoe ze omgaat met haar blitzcarrière die begon na haar deelname aan de liedjeswedstrijd *Idool 2004*?

Lieve Wouters

'Geloof was bij ons thuis altijd aanwezig'

ZANGERES en bijbehorende manager zijn nog niet in de buurt van de Mechelse Grote Markt gesignaleerd, wanneer uw schrijvende dienaar en bijbehorende fotograaf op het rendez-vous verschijnen. De ambiance die al uit de versterkers knalt wenkt ons naar een zonovergoten terrasje waar we het wachten zonder al te veel mopperen over ons laten komen. Nog even soudchecken en dan hebben we Sandrine eindelijk helemaal voor ons. Ze stuurt een gulle glimlach en een stel vriendelijke ogen in onze richting en wacht af.

Verder dan zingen in haar slaapkamer en één danstheaterproductie was Sandrine nog niet gekomen toen haar broers haar inschreven voor *Idool 2004*. Daar werd ze vanaf de preselecties op handen gedragen door jury en kijkers. „Een ster met internationale allures”, klonk het in de pers. Als gedoodverfde favoriete strandde de jonge studente journalistiek net voor de finalestreep. Ze sleepte een platencontract in de wacht, even later gevolgd door een tweede. Vier singles en één album later, allemaal in amper twee jaar tijd, zit ze hier.

- *Nog gefeliciteerd met je 22ste verjaardag. Leuk feestje gehad?*

Dat is alweer een dikke maand geleden. Ik was net geveld door een verkoudheid. De dokter zei dat ik veel moest zwijgen, een totale ramp voor mij. 's Avonds ging het richting Blankenberge voor *Tien om te Zien*, waar we het *Levenslied* zongen.

- *Je leven is na 'Idool 2004' plotseling heel ingrijpend veranderd. Ben je er een andere Sandrine door geworden?*

Ik had aan de wedstrijd deelgenomen zonder grote verwachtingen. Na elke ronde dacht ik: „Tof, eens zien hoever we geraken...” Na afloop werd me een platencontract aangeboden en kaartte het management meteen de kwestie aan of het wel zin had voor mij om verder te studeren. Mijn ouders gingen ermee akkoord dat ik van zingen mijn beroep zou maken. Het onbezorgde studentenleven

was op slag voorbij. Geen vakantiemaanden meer, weg vrije avond of rustig weekend. Alle dagen zijn nu werkdagen.

Ben ik als persoon veranderd? Waarschijnlijk wel een beetje. Je moet voortdurend weten waarmee je bezig bent. Als je zoals ik niet rap *content* bent en graag alles tot in puntjes af hebt, moet je hard werken. Een zangcarrière bestaat niet alleen uit plezier maken, hé! Bovendien moet ik zien dat er altijd geld in 't laatje blijft komen, want de rekeningen blijven ook binnenlopen. Dat is een verantwoordelijkheid die ik vroeger niet had en die toch een zekere bezorgdheid met zich mee brengt.

- *Er zijn niet veel mensen die kunnen vertellen dat hun vader priester is. Jij wel, hé?*

Het geloof was bij ons thuis altijd aanwezig. Ik heb het nooit anders geweten dan dat we 's zondags al-

lemaal samen naar de kerk gingen. We woonden in een sociale woonwijk en zowat ieder gezin met kinderen trok 's zondags te voet naar de kerk, tien minuten verderop. Ik had mijn vormsel al gedaan, toen papa belangstelling kreeg voor de oud-katholieke Kerk.

(Deze afsplitsing van het katholicisme wees in het begin van de achttiende eeuw het Romeinse kerkcentralisme af. In Nederland ontstond ze na de afzetting van een zekere vicaris Petrus Codde in 1702 die van jansenisme werd beschuldigd. De oud-katholieken vertaalden - toen al - de oude Latijnse liturgie naar het Nederlands en het gregoriaans werd vervangen door volkszang. Op dat vlak zijn katholieken en oud-katholieken na het Tweede Vaticaans Concilie opnieuw naar elkaar toegegroeid. De liturgie in beide Kerken is nog steeds erg gelijkaardig. Wel lopen de opvattin-

gen uiteen wat betreft het verplichte priester-celibaat en de priesterwijding van vrouwen, n.d.r.)

Vanaf toen gingen we net over de Nederlandse grens naar de kerk. Ik was veertien, toen papa tot priester werd gewijd. Een heel bijzondere ervaring.

- *Als jongere is het niet altijd vanzelfsprekend om voor je geloof uit te komen en misschien nog minder in de muziekbranche. Maar jij zit daar blijkbaar niet over in?*

Ik heb mijn geloof nooit onder stoelen of banken gestoken en ben daar nooit op een negatieve manier op aangesproken. Ook op school droeg ik altijd een kruisje, en niet alleen omdat dat tegenwoordig in de mode is! Ik zat op

een katholieke school en zelfs de islamitische leerlingen kwamen zonder schroom voor hun geloof uit. Waarom zou ik dan mijn geloof verstoppen?

Ik bid
als ik
alleen ben,
's avonds
of in
de auto

- *Waar vind jij plaatsen om dat geloof te beleven en te verdiepen? Of vind je dat niet zo belangrijk?*

Toch wel. Met mijn moeder praat ik er veel over. Een tijdje geleden ben ik helemaal alleen een week op bezinning getrokken naar Taizé. Dat was heel tof, zoveel jongeren uit verschillen-

de landen, zelfs sommigen die niet geloofden. Elke dag zaten we in een bijbelgroepje en wisselden we ervaringen uit. De meesten zijn op zoek naar iets, misschien een antwoord op hun levensvragen. Anderen willen gewoon tot rust komen. Zelf was ik niet zozeer op zoek, ik had niets nodig. Maar ik voelde gewoon dat ik dat eens wilde doen. Het bleek een heel leuke en waardevolle ervaring.

Ik vind het zeker belangrijk om mijn geloof levend te houden. Hoe ik dat doe? Ik bid als ik alleen ben: 's avonds of in de auto. Naar de mis ga ik niet vaak, omdat ik niet veel tijd meer heb. Maar daarom is de kerkdienst niet minder belangrijk. Wel vind ik dat je niet per se naar de kerk moet gaan om geloof te zijn.

- *Waarover zou je zingen als je met één liedje de wereld kon veranderen?*

Ai, het zal wel cliché zijn: meer verdraagzaamheid. Mensen ergeren zich veel te rap. Als ze in de file staan, in de sport, op het werk. Ze vitten op kleine dingen.

- *Ik dacht dat je iets over herverdeling van de rijkdom zou zeggen. Volg je de situatie in Congo, waar je moeders familie woont?*

We hebben geregeld contact met de familie in Kinshasa, maar zelf ben ik er nog nooit geweest. Ik zou er graag naartoe reizen, niet om er een deel van mezelf te vinden of zo, want ik ben op en top Vlaamse. Maar ik zou die kant van de wereld toch graag een beetje beter leren kennen.

© Wim Hendrix